

og en gammel Læge har sagt til mig, at den sundeste Bevægelse, den bedste Motion er at save Brænde; derved faar man sit Legeme bevæget i alle Leder og Kanter. Det er lige saa godt, sagde han, som den mest gennemførte Gymnastik. Jeg mener, der sidder mange Lærere baade i By og paa Land, som lige overfor den Opgave at bibringe et ungt Menneske Kundskab og aandelig Udvikling i enhver Henseende kunne staa Maal med en hel Del af de unge Seminarister, der hidtil have siddet paa Statens eller de private Seminarier omkring i Landet. Navnlig tror jeg, at disse unge Seminarister — som jeg ikke vil sige noget ondt om, jeg har selv haft 12 til 13 Stykker af dem — ere umodne, de mangle Øvelse og Forstaaelse af at undervise, de have en hel Mængde teoretiske Kundskaber, men praktisk Livs-erfaring og Evne til at faa Eleverne rigtig i Tale skulle de først lære ved Selv-øvelse, ved selv at holde Skole.

Saa kommer Spørgsmaalet om, for hvem disse Præparander skulle aflægge den Prøve, som nu forlanges, for at vi kunne være sikre paa, at den Skærpelse af Fordringerne, den Udvidelse af Kundskabsmassen, der forlanges, ikke blot kommer til at staa paa Papiret. Herom er der delte Meninger. Nogle mene, at man fremdeles skal lade Seminarierne selv om, hvem de ville optage. Andre mene, at vi skulle ansætte Censorer. Forslaget holder paa, at vi skulle have en samlet Kommission, som skal eksaminere alle disse Præparander fra hele Landet. Jeg kan paa dette Punkt fuldt ud slutte mig til Forslaget. Jeg tror, det er en god Bestemmelse. Hvis man faar en saadan Kommission, vil der blive Lighed for alle Elever, og hvordan man end vender og drejer det, kan jeg ikke se nogen anden Maade, paa hvilken Bedømmelsen af de unge Menneskers Præstationer kan blive mere uafhængig af Seminarierne, mere ensartet, og jeg vil sige mere retfærdig. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup) med nogen Ret kan stemple en saadan Kommission, sammensat af ganske jævne Mænd, som en fin og fornem Kommission, der vilde afskrække disse Folk ude paa Landet. Alle vi Lærere, der sidde her, ere blevne eksaminerede af en Kommission. Jeg kom lige ude fra Landet, saa langt ude fra, som man kan, jeg følte mig virkelig ikke generet af denne Kommission. Jeg tror, at et ungt Menneske ude fra Landet vil være langt mere ængstelig for at skulle

hen paa et Seminarium og stilles overfor Seminarielærerne. Jeg var meget mere angst den Dag, jeg blev optagen paa Jellinge Seminarium, end den Dag, jeg blev dimitteret af Kommissionen. Jeg tror altsaa ikke paa denne Frygt og holder paa Forslaget om en Kommission, der skal holde Prøve i de tre nævnte Byer. De Argumenter, de ærede Medlemmer fra Møen (Emil Petersen) og fra Kellerup have fremført mod en Kommission, have ikke i mindste Maade modbevist, hvad jeg har sagt, eller forandret mine Anskuelser. De have ikke med deres Argumenter røkket den mindste Smule ved Hovedskavanken, den Maade, hvorpaa Optagelsen foregaar nu, idet Privatseminarierne ere i meget høj Grad økonomisk interesserede i at faa saa mange Elever som muligt optagne. Mange Seminariers Eksistens er ligefrem afhængig af Elevantallets Størrelse.

Med Hensyn til Forberedelsesklasserne har jeg ogsaa en noget anden Opfattelse end det ærede Medlem fra Kellerup, hvis jeg forstod ham ret. Det er jo sikkert nok, at faa vi ret mange af dem, bliver der atter Ulighed. Men der er navnlig det at bemærke, at har et Seminarium en saadan Forberedelsesklasse, bliver det ved Optagelsesprøven ikke alene økonomisk interesseret i, at Eleven bliver optagen paa det, men det faar en vis moralsk Forpligtelse til at optage ham paa selve Seminariet, og desuden bliver det næsten en Æressag for Seminariet at optage de Elever, det selv har forberedt. Det er sikkert, at hvis et Seminarium forbereder en Elev, som det selv maa kassere, medens det maa optage dem, der komme ude fra, fordi de bestaa Prøven, vil Seminariets Anseelse lide ganske betydeligt derunder. Indrettelsen af saadanne Forberedelsesklasser giver altsaa ikke mindste Sikkerhed for, at Eleverne møde med bedre Kundskaber, naar de optages paa Seminariet. Jeg har endnu en Indvending mod disse Forberedelsesklasser. Det er den, at det bliver meget dyrere for Eleverne at blive forberedte i en saadan Klasse, end naar de kunne forberede sig i deres Hjem, for det, som nu til Dags koster Penge ved at læse, er ikke selve Undervisningen, men det, at man skal leje sig ind paa et fremmed Sted og faa Kost og Logi der. Det ville de allerfleste Elever blive nødte til, naar de skulle forberedes i en Forberedelsesklasse. Dernæst — det har jeg allerede sagt — foretrækker jeg den frie Udvikling i Hjemmet i Forbindelse med lidt legemlig Beskæftigelse, fordi